

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Пловдив, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Иван Ал. Анастасов

Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Цвета Б. Борисова Въззивно гражданско дело
№ 20235300503039 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от Община *****, БУЛСТАТ *****, представлявана от П. Г. - кмет против Решение № 3345/16.07.2023г., постановено по г.д. № 8820/2022г. по описа на Районен съд Пловдив, в частта, с която Община ***** е осъдена да заплати на „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК ***** сумата от 438.60 лева - платено по щета № 44011512102097/30.03.2021г., застрахователно обезщетение по застраховка „Каско+“ – застрахователна полица „КАСКО+“, № 440120151028503, за ПТП на дата 30.03.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаването на исковата молба- 16.06.2022г. до окончателното изплащане на вземането. Излагат се оплаквания за необоснованост, незаконосъобразност и неправилност на първоинстанционното решение, постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че районният съд не е направил обективен и всестранен анализ на събраните по делото доказателства. Сочи се, че за водача на автомобила, още от навлизането в участъка, е било ясно, че пътят е осеян с неравности, което е изисквало

повишено внимание. Излагат се съображения, че от страна на Община ***** се доказва изпълнение на задължението за обозначаване на пътен участък, който е с неравности. Навеждат се доводи, че водачът е имал техническа възможност за възприемане и предотвратяване попадането на автомобила в неравността и настъпилото ПТП се дължи изцяло на несъобразителността на водача. Искането към въззивния съд е за отмяна на атакувания акт. Претендират се разноски.

Ответникът по жалбата „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***** заявява становище за неоснователност на жалбата. Искането към въззивния съд е за потвърждаване на атакувания акт. Претендират се разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните, окръжният съд приема следното:

Въззивната жалба е подадена в предвидения от закона срок от лице, имащо право на жалба и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните основания в жалбата.

Настоящият състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо, поради което дължи произнасяне по същество на правния спор в рамките на заявените във въззивната жалба доводи.

При въззивната проверка за нарушение на императивни материалноправни норми при постановяването му и при проверка на неговата правилност по изложените в жалбата оплаквания Пловдивски окръжен съд намира следното:

Производството е образувано по искова молба от „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД против община ***** с правно основание чл.410 от КЗ във вр. с чл.45 във вр. с чл.49 от ЗЗД - на датата 30.03.2021 г., около 14:30 ч., на общински път край село *****, община *****, област ****, в участък с приблизителни координати 42.260008, 25.065674, водачът на лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Ц220“ с държавен контролен номер № *****, С. И. К., ЕГН: *****, преминал през несигнализирана и небезопасна дупка, намираща се на пътното платно, в резултат на което на управлявания

автомобил били причинени щети. От съда се иска да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 453,50 лева – изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско+“ във връзка с щета № 44011512102097/30.03.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът оспорва исковете като неоснователни. Отрича се Община ***** да е легитимирана да отговаря, тъй като не било ясно къде е настъпило произшествието. Алтернативно се твърди, че пътното платно е било маркирано за наличие на препятствие в процесния участък. Искът бил недоказан, тъй като се базирал на изходящи от ищеца и нечетливи частни документи. Прави се и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на увредения автомобил, който не спазил изискванията на Закона за движение по пътищата. Моли се исковата претенция да бъде отхвърлена и да се присъдят направените по делото разноски.

С постановеното по спора Решение № 3345/16.07.2023г., постановено по г.д. № 8820/2022г. по описа на Районен съд Пловдив, първостепенният съд е осъдил община ***** да заплати на „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД сумата от 438.60 лева - платено по щета № 44011512102097/30.03.2021г., застрахователно обезщетение по застраховка „каска“, – застрахователна полица „КАСКО+“, № 440120151028503, за ПТП на дата 30.03.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаването на исковата молба - 16.06.2022г. до окончателното изплащане на вземането, като е отхвърлил искът за сумата над 438.60 лева до пълния предявен размер от 453.50 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу причинителя на вредата, в това число в случаите на вреди, произтичащи от неизпълнение на договорно задължение. В случая регресното право срещу ответника /въззивник/ се основава на чл. 49 ЗЗД, регламентиращ отговорността на възложителя за вредите, причинени при или по повод изпълнението на възложена работа. Ангажирането на отговорността по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. с чл. 49 ЗЗД е

обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството - ищец; 3/ предпоставките по чл. 49 ЗЗД: 1) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическо лице - пряк изпълнител на работата с необходимите елементи: деяние, вреда - имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина; не е необходимо да се установяват конкретните лица, осъществили деянието (ППВС № 7/1959 г., т. 7), а само качеството им на изпълнители на възложена работа; 2) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа. Вината на причинителя на вредата се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 ЗЗД), като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на прекия извършител.

Пред настоящата инстанция не се повдига спор относно установените от РС обстоятелства, както следва:

Не се спори и от писмените доказателства по делото се установява, че е между ищеца „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД и третото лице С. К. е налице застрахователен договор със застрахователна полица „КАСКО+“, № 440120151028503 с валидност от 26.07.2020 г. до 25.07.2021 г. за застрахователна сума от 54 800.00 лв.

Установено е и не се спори, че на дата 30.03.2021г. застрахованият лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Ц220“, с рег. № *****, управляван от свидетеля К., претърпява ПТП, пропадайки в движение по път с множество дупки. При това ПТП са настъпили вреди по автомобила, като не се спори същите да са в причинно-следствена връзка с механизма на настъпването на самото произшествие.

Безспорно е, че застрахователното дружество е изплатило на правоимащото лице сумата от 438,50лв.- застрахователно обезщетение, както и сумата от 15лв. – ликвидационни разходи.

В хода на първоинстанционното производство е изготвена съдебно – автотехническа експертиза, според която на 30.03.2021г., около 14:30ч., на общински път край с.*****, общ.*****, област Пловдив, в участък с

приблизителни координати 42.260008, 25.065674, л.а. „Мерцедес“, модел „Ц220“ с рег. номер № *****, управляван от водача С. И. К., преминава през дупка, намираща се на пътното платно, в резултат на което на управлявания автомобил биват причинени щети. При посочения механизъм на ПТП е възможно да бъдат повредени посочените детайли в съответната степен, при преминаване на колелото на гумата на автомобила през дупка с ширина поне 23см. и дълбочина около 10-14 см. Стойността на ремонта за възстановяване на нанесените вследствие процесното ПТП щети на увреденото МПС е 438,60 лв.

В открито съдебно заседание от 23.01.2023г. пред първоинстанционния съд вещото лице С. М. разяснява, че по-голямо значение има как ще се влезе в дупката и каква е конфигурацията ѝ отколкото скоростта при преминаване. Сочи, че за да се изкриви джантата на автомобила при скорост 40км/ч., трябва дупката да е доста дълбока.

Извършена е и допълнителна автотехническа експертиза, според която мястото на процесното ПТП е в землището на Община ***** на път PDV3235, на общински път.

Настоящата инстанция също кредитира така изготвените експертни заключения, като даващи ясни отговори на поставените задачи и изготвени от компетентно лице.

Пред районния съд са разпитани двама свидетели. От показанията на св.В.Д. – секретар на Комисия по безопасност на движението по пътищата, се установява, че пътят, на който е настъпило процесното ПТП, е осеян с множество язви. Поставен е пътен знак за естествени неравности по платното на движение и се забранява скорост по-висока от означението 40км/ч. Има и указателна табела, че това важи 3 км. след знака – колкото е проблемният участък. Знакът е поставен в посока от с.***** за с.*****, като в обратната посока също има такъв знак. Според свидетеля Д. знакът е виден, а пътят не е оправен поради липса на средства.

От разпита на водача на процесното МПС С. К. се установява, че същият е подминал с.*****, като е карал със съобразена скорост. Пред него е имало и друг автомобил. Около километър след с.***** по платното било осеяно с дупки с размер около 50-70 см. Не е имало пътна маркировка. ПТП-то се е случило ранния следобед при добра видимост, като дупките са се

виждали, но са били много на брой. Въпреки че водачът е намалил, не е успял да ги избегне.

Спорен пред настоящата инстанция е въпросът дали настъпилото ПТП се дължи изцяло на поведението на водача на автомобила. В тази връзка настоящата инстанция приема следното:

По делото се установи, че произшествието е настъпило по пътя между с.***** и с.*****, т. е. на общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 ЗП, който съгласно чл. 8, ал. 3 ЗП, вр. § 7, т. 4 от ПЗР на ЗМСМА е публична общинска собственост. Посочените норми налагат извод, че изключителен собственик на пътния участък, където е настъпило процесното вредоносно събитие, е именно ответната община. От разпита на св.Д. се установява, че на въпросния път има поставен пътен знак за естествени неравности по платното за движение, забранява се скорост по-висока от означеното 40 км/ч. и има указателна табела, че това важи 3 км. Не се споделя твърдението на жалбоподателя, че с тези означения е изпълнено задължението на общината да поддържа и стопанисва съответния пътен участък. Съгласно чл. 31 ЗП на общините е вменено задължението за полагане на грижи за поддръжка и ремонт на общинските пътища и съоръжения. Посочените дейности ответникът като юридическо лице реализира чрез служителите си или други лица, на които е възложил извършването им. Съгласно чл. 167, ал. 1 от ЗДвП, лицата, които стопанисват пътя, го поддържат в изправно състояние, като сигнализират незабавно препятствията по него и ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Според § 1, т. 19 от ППЗДвП, "препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В случая, установената дупка представлява именно препятствие по смисъла на посочената разпоредба, която е създавала опасност за движението. Съгласно разпоредбата на чл. 31 ЗП, вр. чл. 10, ал. 1 и, ал. 3, т. 9 от Наредба № РД-02-20-19 от 12.11.2012 г. за поддържане и текущ ремонт на пътищата общината в качеството ѝ на собственик на общински път следва да осъществява текущо поддържане, което включва предвидените дейности, сред които и почистване на пътното платно и ремонт на отделни разрушения - дупки, пукнатини, обрушени ръбове и др. Следователно за общината съществува нормативно установено поведение, с което да изпълнява задълженията си по поддържане на пътното платно в качеството ѝ на

собственик на общински път. В конкретния случай поставянето на знак за естествени неравности по платното за движение и за забрана на скорост по-висока от означеното 40 км/ч. не може да се разглежда като изпълнение на задължението по чл. 31 ЗП за обозначаване на съответното препятствие /дупка/ и вземане на мерки по отстраняването му от пътното платно. Законът определя и изискуемия резултат - осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно, сигурно и удобно придвижване. Поради това, каквато и организация да създава общината като собственик на пътя и лицето, на което е възложила ремонта и поддържането на общинските пътища, ако не е постигнат този резултат, е налице бездействие, което е противоправно, и при настъпване на вреди именно общината носи отговорност на основание чл. 49 ЗЗД.

На следващо място, възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилния вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие/. Релевантен за допринасяне за настъпването на вредите е фактическият принос на пострадалия към вредоносния резултат, а не допуснато от негова страна формално нарушение, необулавящо вредоносния резултат. Тежестта за доказване е върху позоваващата се на съпричиняването страна – ответника /т. 7 от ППВС № 17/1963 г. и т. 7 от Тълкувателно решение № 1/2014 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2014 г., ОСТК/.

Обстоятелството, че не се установява по делото скоростта на движение на водача на лекия автомобил, не води до извод, че същият е карал с превишена или несъобразена скорост, с което да е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Напротив, именно показанията на Ст.К. /водач/ свидетелстват за движение със съобразена такава. Следователно не могат да се възприемат и изложените доводи за съпричиняване от страна на водача на увредения автомобил, доколкото по делото не е установен принос на водача за настъпилото ПТП.

При така изложените съображения претенцията на ищеца по чл. 410,

ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД за заплащане на регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на увреден лек автомобил по застраховка „Каско +“ настоящият съд приема, че е доказана по основание.

По отношение на размера на изплатеното застрахователно обезщетение следва да се посочи, че съгласно правилото на чл. 386 КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което не може да надхвърля застрахователната сума /освен ако не е предвидено друго/ и е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане на договорена застрахователна стойност, каквито не се установяват по делото. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на застрахованото имущество при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка. От заключението на вещото лице се установява, че размерът на пазарната стойност, необходима за възстановяване на щетите, съвпада с изплатеното от застрахователя – 438,60 лв. платено по щета № 44011512102097/30.03.2021г.

Поради гореизложеното, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, а жалбата - оставена без уважение.

Изходът на спора налага присъждане на разноски в полза на въззиваемата страна в размер на 168 лева, представляващи адвокатско възнаграждение с ДДС.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3345/16.07.2023г., постановено по г.д. № 8820/2022г. по описа на Районен съд Пловдив, в обжалваната му част.

В останалата необжалвана част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА община *****, Булстат: *****, със седалище и адрес на управление; гр. *****, пл. „*****, да заплати на „ ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. *****, съдебен адрес: гр. *****, сумата от 168 лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____